

El parc oblidat de la memòria històrica

MARIA BURREL BADIA

PORTAVEU DE CS PAERIA DE LLEIDA

PUJO PER la Costa de Jan i em dirigeixo a la *Cuirassa*, nom que rep a Lleida el que va ser el barri jueu. Gràcies a les excavacions arqueològiques iniciades l'any 2015, avui sabem que la nostra ciutat té un dels testimonis més reveladors i valuosos arqueològicament parlant del llegat dels jueus a la Corona d'Aragó. Un tresor del nostre patrimoni que, com tants d'altres, està sent furtat a la ciutadania.

Anys d'excavacions, dotacions pressupostàries i recursos públics amb la clara voluntat de creació d'un espai de la memòria jueva de la ciutat que avui, desgraciadament, es troba en un estat lamentable, oblidat i abandonat.

Un espai de memòria històrica que, simbòlicament,

representa la pau, la convivència i el respecte entre les cultures i que només tres anys després de la seua inauguració ofereix una imatge més de la degradació, i no tan sols patrimonialment parlant, que pateix la ciutat. I és que aquesta degradació dels espais públics i del patrimoni de la ciutat ja ve sent una tònica habitual des que el juny de l'any 2019 un nou *team* de govern va aconseguir les regnes de la ciutat.

És una obvietat que el govern de la Paeria demostra dia a dia que posa l'arada davant dels bous. En la saviesa de l'ésser humà, ens vam adonar que l'efecte tret era molt més eficient que el model empena i és per aquesta mateixa raó per la qual en la seua confi-

guració tradicional, els bous o cavalls estiren l'arada i no l'empenyen.

Aquest fet, que és obvi, no sembla que sigui ben entès per alguns responsables polítics d'aquesta ciutat, que sembla que estan més disposats a empenyer fent autèntica enginyeria social en els seus propis dominis i parcel·les de poder abans que estirar el carro per poder millorar els barris, la ciutat i, en definitiva, la vida de tots els veïns.

I és que només cal passejar pels barris i pels carrers de Lleida per poder observar com és d'inexistent un manteniment integral a la nostra ciutat. Vorerer, carrers, equipaments municipals, pistes esportives, parcs, jardins, mobiliari urbà, patrimoni arquitectònic, cultural i arqueològic... La llista és infinita i la paciència, finita.

Encara que sembli una lleteria, no és trivial expressar desencant amb el rumb

d'aquest govern, que empeny, però que no estira. Un govern que nega la realització plena de la ciutadania, a la qual no escolta i no atén. I mentre existeixen en silenci i proven de desviar la ira ciutadana maquillant per aquí i per allà, amb titulars d'autopropaganda, els senyors s'aferren al seu guió i al seu feu per poder vendre com a assoliments uns quants nyaps que no superen l'escrutini de qualitat i eficiència. Adeqüen les actuacions als seus interessos particulars rebutjant l'imprescindible diàleg obert i l'intercanvi d'idees si no coincideixen amb els seus propis interessos.

Mentrestant, els dies, les setmanes i els mesos van passant. Però les demandes dels barris i dels veïns continuen sent les mateixes avui que fa tres anys, i abunden no només opinions, sinó plantejaments ben argumentats de millora sobre el precari estat de les coses i de la mateixa ciutat.

Penso en això mentre continuo passejant per les passarel·les de l'oblidat parc de la memòria històrica, pel Call, incapaç de desxifrar sense esforç la majoria de plafons informatius atès el seu estat de degradació. Incapaç d'apartar la vista de les restes de rebutjos i de brutícia dispersa per les avui invisibles zones excavades.

Sento tristesa al constatar la falta de voluntat d'un manteniment integral de la zona, la falta de previsió en inversió per poder mantenir un dels tresors que tenim al centre històric. La meua ruta podria seguir per altres tants racons de Lleida i la impressió seria –amb més o menys intensitat– la mateixa.

Una última reflexió abans d'enfilars els meus passos cap al carrer Cavallers: si continuem condemnant el patrimoni a l'oblit, estarem, en definitiva, condemnant la memòria de la mateixa ciutat.